

to participate in class because it will bring them closer to their friends, a student will do that. However, when it is damaging to their social standing to participate in class because their friends are not, a student will be unmotivated to participate. It is up to the teacher to ensure each student is allowed to work with other motivated students so the dynamic of the classroom is socially beneficial.

These four motivators offer a powerful tool to teachers and administrators to create a learning environment where students are encouraged to participate and learn. It may not be possible to have all four elements in every class but having as many as possible will greatly improve students' motivation. When students are not participating, it is valuable to examine what elements might be lacking which could contribute to a better outcome. Making slight adjustments to improve the benefits to the students or increasing the value of completed work will have a profound impact of the level of involvement among the students. Students respond to incentives, which are not much different from anyone else. They are able and willing to learn when the opportunity is presented to them in an advantageous way.

References

1. Sullo, Robert A. *The Motivated Student: Unlocking the Enthusiasm for Learning*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development, 2009. Print.
2. Brophy, Jere E. *Motivating Students to Learn*. New York: Routledge, 2010. Print.

*Шмир Марія Федорівна,
Кременецька обласна гуманітарно-педагогічна академія
ім. Т. Шевченка*

СУТЬ ДІЯЛЬНІСНОГО ПІДХОДУ В НАВЧАННІ

Основні завдання сучасної освіти зорієнтовані на інтелектуальний і творчий розвиток особистості, формування її комунікативної компетентності, здатності до інноваційної діяльності.

Вищою школою (С.А. Архангельський, В.П. Безпалько, В.І. Виготський, С.У. Гончаренко, В.І. Євдокимов, А.Н. Леонтьєв, А.С. Нісімчук, О.С. Падалка, О.М. Пьехота, О.К. Філатов, О.М. Шаян, О.Т. Шпак та ін.) нагромаджений багатий досвід в питаннях організації і оптимізації процесу навчання, що є важливим підґрунтям для розв'язання поставлених завдань.

В цьому контексті досить актуальною стає проблема реалізації діяльнісного підходу в навчанні.

У розкритті суті діяльнісного підходу відправною точкою є поняття „діяльність”. У словникових джерелах це поняття визначається як різновид активності, характерний для людини. Все життя людини супроводжується різними видами діяльності, в процесі яких вона набуває певних знань, досвіду.

За словами А.М. Леонтьєва, „життя людини – це сукупність, точніше система діяльностей, що змінюють одна одну” [1, с. 175-181].

Діяльність є основним принципом для всіх етапів навчання. Діяльність – головна характеристика буття людини в соціумі, а навчальна діяльність, що властива будь-якому етапу її розвитку і становлення є необхідною для неї, оскільки без цієї діяльності неможливе засвоєння соціального досвіду, набутого минулими поколіннями [2, с. 3]. Діяльність – це форма активності, що характеризує здатність людини бути причиною змін у бутті. Її можна розглядати в загальному значенні цього слова, а також у вузькому, конкретному – як специфічну форму активності людини. До специфічних видів діяльності можна віднести професійну, наукову, навчальну та ін.

„Навчальна діяльність охоплює діяльність того, хто навчає, і того, хто навчається. Це поняття має соціальну сутність, оскільки без навчальної діяльності не може розвиватись особистість” [3, с. 15-16].

Активність проявляється шляхом свідомої постановки мети, яка формується в процесі виникнення певних потреб, що є джерелом активності.

Сама по собі потреба не породжує свідомої діяльності. Для її виникнення необхідне співвіднесення потреби з предметом, за допомогою якого можна задовільнити дану потребу. Усвідомлена потреба стає мотивом поведінки. Мотивом називається те, що спонукає діяльність, заради чого вона здійснюється. Для суб'єкта його мотив виступає як безпосередня спонукальна сила. У загальному плані мотив – це відображення потреби, що діє як об'єктивна закономірність і виступає як об'єктивна необхідність. Мотив тісно пов'язаний з діяльністю, визначається метою. Мотив належить до потреби, яка спонукає до діяльності, мета – до предмета, на який спрямована діяльність, і який у ході її виконання повинен бути перетворений у продукт, що є метою діяльності. Він може бути тим, що створюється людиною. Так, наприклад, предметом пізнавальної діяльності є будь-яка інформація, предметом навчальної діяльності – знання, уміння, навички.

Діяльність тісно зв'язана з активністю. Діяльність людини – це свідома активність, яка виявляється в системі доцільних дій, спрямованих на досягнення поставленої мети. Власне свідомий характер людської діяльності виявляється в її плануванні, передбаченні результатів, регуляції дій, прагненні до її вдосконалення, доборів найкращих засобів використання досягнень науки тощо.

Діяльність – це внутрішня і зовнішня активність людини, яка спрямована на особистісні зміни і є основою діяльнісного підходу, змістом якого є формування у студентів уміння самостійно вирішувати проблеми в різних сферах та видах діяльності. Організаційною основою даного підходу є створення умов для самостійного вирішення проблеми.

Основна ідея діяльнісного підходу пов'язана не з самою діяльністю як такою, а діяльністю як засобом становлення і розвитку суб'єкта.

Передбачаючи організацію самого процесу навчання як організацію і керування навчальною діяльністю студентів, діяльнісний підхід означає

переорієнтацію цього процесу на постановку і самостійне розв'язання ними конкретних навчальних завдань (пізнавальних, дослідницьких, перетворюючих, проектних тощо).

Суть діяльнісного підходу у навчанні іноземних мов полягає у тому, що сам процес оволодіння мовою є своєрідною моделлю спілкування. Діяльність у даному випадку підпорядковує собі всі сторони навчання: співвіднесення знань з уміннями і навичками, відбір прийомів навчання, зміст загальноосвітніх та виховних завдань, а також обсяг і характер зв'язків з іншими дисциплінами. Головне у діяльнісному підході – це спрямованість навчального процесу на розвиток практичних умінь володіння мовою як засобом спілкування у різноманітних життєвих ситуаціях.

Отже, діяльнісний підхід спрямований на розв'язання проблеми сучасної освіти.

Література

1. Леонтьев А.Н. Деятельность сознания. Личность / А.Н. Леонтьев. – М. : Педагогика, 1975. – С. 175-181.

2. Пустовіт Григорій. Діяльнісний підхід у навчання особистості в позашкільному закладі : психологічний аспект / Григорій Пустовіт. Рідна школа, – 2007. – № 11-12. – С. 3.

3. Щукина Г.И. Роль деятельности в учебном процес се / Г.И. Щукина [Кн.. для учителя]. – М. : Просвещение, – 1986. – С. 15-16.

*Ярошук Ірина Дмитрівна,
Тернопільський національний економічний університет*

ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ У ВНЗ ЕКОНОМІЧНОГО ПРОФІЛЮ

Системотворним компонентом підготовки майбутніх економістів до професійного спілкування є комплекс педагогічних умов, які сприятимуть організації ефективного педагогічного процесу у ВНЗ економічного профілю та її реалізації. Основною цінністю особистісно орієнтованих педагогічних технологій є особистісний підхід, який об'єднує та втілює такі ідеї підготовки майбутніх фахівців, як гармонійний розвиток особистості, аксіологізація педагогічних стосунків як основи формування демократичної і повнофункціональної особистості, формування позитивної Я-концепції тощо.

Особистісний підхід, за визначенням К. Платонова [2], є підходом до людини як до особистості, яку науковець трактує як систему, що визначає всі інші психічні явища. Такий підхід є ключовим психолого-педагогічним принципом організації навчально-виховного процесу. Це своєрідний методологічний інструментарій, в основу якого покладено цільові установки, методика психодіагностичних та психолого-технологічних засобів, що